

Τα δυο μεταξωτά σεντόνια

της Ειρήνης Χατζηδημητρίου

Μια μεγάλη ανησυχία επικρατούσε παντού στην Κυθρέα μεταξύ πρώτης και δεύτερης εισβολής... Αγωνία, φόβος, ανασφάλεια... από την Κερύνεια έφταναν τραυματίες και άνθρωποι φοβισμένοι που δεν είχαν τίποτε μαζί τους... ούτε τα απαραίτητα... Το Δημοτικό της Τούμπας και το σπίτι της Όλγας της Ράφταινας, λειτουργούσαν ως πρόχειρα νοσοκομεία και όσο μπορούσαμε τρέχαμε να βοηθήσουμε.

Από τον εξάδελφό μου τον Αντωνάκη του Μαλαού που ήταν για μεταπτυχιακό στην Αγγλία έφταναν σε μας τηλεγραφήματα γεμάτα αγωνία... «Κυθραία επικίνδυνη, φύγε αμέσως πηγαίνετε Βάσεις». Τα δικά μας τα «παλικάρια» μας έλεγαν «τίποτε εν έσει, μὲν φοάστε τίποτε, η Κυθραία εν αστακός»... Πόση ανευθυνότητα, Θεέ μου...

Η μητέρα μου και η θεία μου, ετοίμαζαν κρυφά -ίσως για να μή μας τρομάξουν - κάποια πράγματα. Ρουχικά, τρόφιμα, ασημικά....

14 Αυγούστου 1974, χαράματα. Βομβαρδισμοί, απέραντος φόβος, πανικός. Τρέχαμε να μπούμε στα αυτοκίνητα να φύγουμε... Πού μυαλό για κιβώτια και μποξάδες. Άρπαξε η μητέρα μου δυό παιλώματα, ίσως να χρειαζόταν να κοιμηθούμε έξω το βράδυ, σκέφτηκε, τα τύλιξε βιαστικά και τα έριξε στο αυτοκίνητου του εξαδέλφου μου.

Ο πατέρας δεν ήθελε να φύγει... ήθελε να μείνει, να βάζει νερό στα ζώα, κατακαλόκαιρο, θα ψοφούσαν από τη δίψα. «Όσο το δείλις ενάρτετε πίσω, ίντα να φύω», μας έλεγε. Η αδελφή μου κι εγώ τον τραβούσαμε κλαίγοντας. Όσπου τον καταφέραμε να μπει στο αυτοκίνητο. Διασχίσαμε τη Μεσσαρία, περάσαμε από την Άσσια, φτάσαμε στο Φρέναρος. Χώματα των Εγγλέζων. Εκεί κατεβήκαμε. Σε φίλους του θείου του Αριστόδημου. Άνθρωποι ζεστοί, φιλόξενοι, γεμάτοι καλωσύνη. Πάντα τους θυμάμαι με ευγνωμοσύνη και αγάπη...

Το απόγευμα έφτασαν τα κακά μαντάτα. Η Κυθραία στα χέρια των Τούρκων. Θρήνος και οδυρμός. «Αι ημέτεροι δυνάμεις αναδιπλούνται ομαλώς» μας πληροφορούσε το ραδιόφωνο. Για λίγες μέρες μέναμε στα περιβόλα. Αργότερα όταν καταφέραμε να νοικιάσουμε ένα μικρό σπιτάκι στη Λευκωσία, η μητέρα μου βρήκε ανάμεσα στα δύο παιλώματα ένα «μποξά». Και μέσα σ' αυτό δύο μεταξωτά σεντόνια από την προίκα της. Υφαντά της Κυθρέας, από μεταξοσκώληκες που τράφηκαν με φύλλα από τις συκαμινιές της Κυθρέας και ποτίστηκαν με το νερό του Κεφαλόβρυσου μας. Και τα δυό φυλαγμένα μέσα σε μιά περίτεχνη μεταξωτή υφασμάτινη θήκη. Για να προστατεύονται. Ήταν τα καλά της τα σεντόνια...

Μου τα έδωσε! Τα προσέχω σαν πολύτιμο θησαυρό... είναι κεντημένα από τα λατρεμένα χέρια της μάνας μου... κουβαλούν μηνήμες μιάς ζωής όμορφης, ειρηνικής στην Κυθρέα, που ήταν οι παραδείσος μου...